

LONDONI SEANSI- ÜHING

ROMAAN

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SARAH PENNER

Originaali tiitel:
Sarah Penner
The London Séance Society
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Hana Arras
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Sarah Penner
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08430123
ISBN 978-9949-87-122-3

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu suurele õele Kelliele.

(Ja sulle, emps. Eks olnud ju sina see, kes esimesena ütles:
„Läki seansile...“)

SURNUD, KORD LÖÖB TE TUND...

WILLIAM SHAKESPEARE

(Tõlkinud G. Meri)

S SEANSI SEITSE STAADIUMI S

I

IIDNE SAATANALOITS

Meedium lausub loitsusõnu, et kaitsta seansil osalejaid kuritahtlike ja vaenulike vaimude eest.

II

VÄLJAMANAMINE

Meedium kutsub kõiki läheduses olevaid vaimolendeid seansiruumi sisenema.

III

ISOLEERIMINE

Meedium tühjendab ruumi kõikidest vaimolenditest peale sihtvaimu ehk selle surnu, kellega seansil osalejad soovivad ühendusse astuda.

IV

KUTSUMINE

Meedium sunnib lahkunu vaimu endasse sisenema.

V

VALDAMINE

Lahkunu vaim on meediumi sisse asunud.

VI

TEABE SAAMINE

Meedium hangib soovitud teabe.

VII

LÕPETAMINE

Meedium saadab lahkunu vaimu nii enda seest kui ka ruumist välja ning lõpetab seansi.

I

LENNA

Pariis, neljapäev, 13. veebruar 1873

Ühes mahajäetud *château*'s* Pariisi metsasel äärealal oli algamas salajane seanss.

Kellaseierid näitasid kolmkümmend kaks minutit üle südaöö. Spiritisti õpilane Lenna Wickes istus musta linaga kaetud ovaalse laua ääres. Lisaks temale istus laua ääres üks džentelmen oma naisega – teised seansil osalejad. Nende näod olid tõsised ja hingamine katkendlik. Nad viibisid selle juba sada aastat hüljatuna seisva lagununud *château* kunagises salongis. Lenna selja taga koorus seintelt verekarva tapeet, mille all peitusid hallituslaigud.

Kui täna öösel kõik korda läheb, siis ilmub peatselt soovitud vaim – siinsamas paigas tapetud noor naine.

Pea kohal kostis krabinat. Küllap hiired. Lenna oli näinud sisenedes nende väljaheiteid, pisikesi musti pabulaid põrandaliistude ääres. Kuid siis muutus krabin kraapimiseks ja... kas ta kuulis nüüdsama tümpsastust? Ta surus alla judina ja mõtles, et kui vaimud on tõepoolest olemas, siis leidub neid just selles hüljatud *château*'s.

---

* Loss, häärber, pr. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Ta heitis kiire pilgu aknast välja pimedusse. *Château* ümber langes Pariisi kohta haruldasi suuri raskeid räitsakaid. Nad olid õues mõne laterna süüdanud ja Lenna pilk langes metallväravale valduse sissepääsu ees, mis oli mähkunud kuivanud luuderohuväätitdesse ja vabises hingedel. Taamal mustas tihe mets, mille igihaljad okaspuud olid valgega üle puistatud.

Seansist osavõtjad ehk *istujad* olid kogunenud keskööks. Esimesena saabusid ohvri vanemad, kellega Lenna oli juba mitu päeva enne tänaast sündmust kohtunud. Neile järgnesid peagi Lenna ja tema õpetaja, tänaõist seansi juhatav kuulus meedium Vaudeline D'Allaire.

Kõik olid riietunud musta ja õhkkond ruumis polnud ei soe ega ka külalishahke. Oma istekohtadel ootavate vanemate liigutused olid närvlikud ja järsud – isa ajas messingist küünlajala ümber ja vabandas ülevoolavalt. Lenna, kes teisel pool lauda märkmikku avas, ei saanud teda süüdistada. Kõik olid ärevuses ja Lenna oli oma higiseid peopesi juba tosin korda kleidi vastu pühkinud.

Keegi ei tahtnud seda ängstivat tundi Vaudeline'i juhatusel mööda saata. Vastuvõtu hind oli kohutavalt kõrge, rääkimata veel ettemaksmuks nõutud frankidest.

Vaim, kelle nad pidid täna öösel välja kutsuma, polnud tavapära sort, ent seda võis öelda kõikide Vaudeline'i väljakutsutud vaimude kohta. Tegu polnud koridorides uitavate valgetes öösärkides vanamemmedega, kel pikk elu selja taga. Tegu polnud ka sõjas langenutega, vaprate meestega, kes teadsid, mis neid ees ootab. Ei, need vaimud olid vägivalda ohvrid, liigvara manalasse varisenud. Nad olid mõrvatud, viimane kui üks neist. Ja hullempi veel, nende mõrtsukad olid tundmatuks jäänud.

Siis tuligi mängu Vaudeline, sel põhjusel pöördusidki inimesed tema poole. Nagu see paar, kes praegu teisel pool lauda värises. Nagu Lennagi.

Kolmekümneaastane Vaudeline oli üleilmselt tuntud oma võime poolest mõrvatute vaimu välja kutsuda, et nende tapjate isikud kindlaks teha. Hinnatud spiritistina oli ta lahendanud hulga Euroopa kõige

salapärasemaid mõrvamüsteeriume. Tema nimi oli figureerinud ajalehepealkirjades tosinaid kordi, eriti pärast Londonist lahkumist eelmise aasta algul, mille tagamaad jäid siiani hämaraks. Kuid seegi polnud heidutanud tema ustavat üleilmset järgijaskonda. Nüüd elas ta Pariisis, oma sünnilinnas.

Unustatud *château* oli seansiks ebatavaline paik, kuid Vaudeline'i meetodid olid paljuski kummalised ja ta väitis, et vaim saab välja kutsuda vaid kohas, kus nad surid.

Kaks nädalat varem, veebruarikuu esimesel päeval, oli Lenna ületanud La Manche'i, et Vaudeline'i käe all õppida. Lenna teadis, et ta pole oma õpetaja kõige pühendunum õpilane. Ta kahtles pidevalt oma uskumustes, vaagides *iidse saatanaloitsu* või *palo santo** või lehelindude munakoortega täidetud kausi vajalikkust. Asi polnud selles, nagu ta ei uskunuks; ta lihtsalt polnud *veendunud*. Midagi sellest ei saanud tõestada. Midagi sellest ei saanud kaaluda, analüüsida ja käte vahel keerutada nagu kivimeid ja fossiilinäidiseid, mis tal kodus olid. Seal, kus teised õpilased oleksid varmalt omaks võtnud ka kõige röögatumad okultsed teooriad, leidis Lenna end lakkamatult küsimas *Kuidas? Kuidas selles kindel olla?* Ja ehkki ta oli mõne aasta eest ühel seansil osalenud, polnud see mingisugust veenvat tulemust andnud. Ühtki vaimu igatahes välja ei ilmunud.

See tõe ja illusiooni vägikaikavedu ajas hulluks.

Oma kahekümne kolme eluaasta jooksul polnud Lenna ainsatki viirastust näinud. Mõned väitsid tundvat külma hingust, kui jalutasid vanades hoonetes või kalmistutel, nägevat küünlaleegi väratust või inimtaolist varju seinal. Lenna noogutas kaasa, soovides kogu südamest uskuda. Kuid kas kõike seda ei saanud seletada millegi... mõistuspärasemaga? Valguse vingerpusse leidis kõikjal, prismaid ja peegeldusi, mida teadus oskas hõlpsasti seletada.

---

* Püha puu, hisp: püha bursera (*Bursera graveolens*), mille aromaatsset koort põletatakse ruumide puhastamiseks negatiivsest energiast, rituaalide läbi viimisel, energeetilise kaitse loomisel jne.

Kui mõne kuu eest oleks Lennat kutsutud reisima Pariisi ja osalema seansil, siis oleks ta naernud. Ja seansikunsti õppimine? Täielik ajaraisk võrreldes sellega, kui palju kiviminäidiseid ootas kogumist Thamesi jõe kallastel. Ent siis saabus pühakutepäev – õhtu, mil Lenna leidis oma armsa noorema õe Evie surnuks pussitatult nende vanemate tagasihoidliku hotelli Hickway House'i aiast Euston Roadil. Ilmselgelt oli toimunud rüselus – Evie juuksed olid sassis ja mitmel pool tema ihul oli näha vigastusi: vahajaid laike ja muljumisjälgi. Tema tühjaks tehtud ranits oli visatud keha kõrvale.

Järgnevatel päevadel oli politsei pühendanud Evie surmale niisama palju tähelepanu nagu iga keskklassi naise mõrvale, teisisõnu pea-aegu üldse mitte. Möödus kolm kuud, kuid ei saadud ainsatki vastust. Lenna oli meeleheitel – ja meeleheide trumpas üle umbusu, nagu ta nüüd teadis. Ta jumaldas Eviet üle kõige maailmas. Maagia, nõiakunst, poltergeistid. Ta oli nõus pühenduma ükskõik millele, kui see aitaks kalli noorema õega mingilgi moel taas ühendust võtta.

Pealegi, ehkki Lenna polnud vaimude suhtes kindlat seisukohta võtnud, pidas ta oma hinnalisi fossiile võimalikuks tõestuseks, et elu jäänukid saavad eksisteerida ka pärast surma. Evie oli selle mõtte välja käinud ja nüüd ihkas Lenna rohkem kui kunagi varem selles tõe tunnistada.

Evie oli olnud lootustandev meedium, vankumatu vaimudesse uskuja ja Vaudeline'i endine õpilane ning jünger. Kui keegi suutis leida mooduse elu ja surma vahelisest tõkkest läbi murdmiseks, siis oli see tema. Lennal oli tarvis temaga suhelda, juhtunu kohta tõe teada saada. Politsei ei pruukinud olla valmis õiglust jalule seadma, Lenna seevastu küll. Sestap oli ta otsustanud oma kahtlused kõrvale heita ja seda kummalist seansikunsti vähemalt õppida kui ka mitte meisterlikult omandada.

Ta ei suutnud õde isegi korralikult taga nutta, nii sügavalt oli ta haaratud tema vastu sooritatud kuritöö lahendamisest. Lenna ei tahtnud leinata, veel mitte. Enne leinamist ihkas ta kättemaksu.

Teades, et Vaudeline ei naase Londonisse – ta polnud pärast mullust ootamatut lahkumist kordagi seal käinud –, otsustas Lenna ise Pariisi

õita. Ta oli võtnud nõuks Evie surmale ühel või teisel moel vastuseid saada. Isegi kui see tähendas kuu aja veetmist võhivõõra – ehkki üsnagi meeldiva võhivõõra – õpetuse all ja isegi kui see tähendas pahaendeliste peensuste õppimist kunstis, millesse uskumises ta sugugi kindel polnud.

Pealegi võis see täna öösel muutuda.

Võib-olla näeb ta täna öösel oma esimest vaimu.

J

Lenna suskas käed reite vahele; ta värises ega tahtnud seda välja näidata. Ta soovis näida vapra assistendi, asjatundliku õpilasena. Ja tal oli vaja tasakaalukas mulje jätta ka enda vastas istuvate vanemate nimel, kes tänaõiste võimalike sündmuste ees ilmselgelt kabuhirmu tundsid.

Ta tundis heameelt, et oli kohtunud nendega mõne päeva eest palju vähem kurjakuulutavas paigas. Nad olid tulnud kokku Vaudeline'i ruumikas korteris Pariisi südames ja kogunenud neljakesi salongi arutama eesootavat seanssi.

Ja riske.

Lenna oli seansi riskidega juba kursis – ta oli Vaudeline'iga juba siis sel teemal rääkinud, kui end õpilaseks pakkus –, ent salongikohtumise kestel hakkasid ohud tõsisemad tunduma.

„Te ei leia minu omandusest *ouija*-laudu ega planšette*,“ ütles Vaudeline vanematele. „Need on kannid, millega lapsed pööningul mängivad. Minu seansid võtavad teise, ohtlikuma suuna.“

Salongiuks avanes ja võõrastemaja toatüdruk serveeris neljale teed. Ta asetaski nõud nende ette lauale diagrammi kõrvale, mida Lenna ja Vaudeline olid varem uurinud, et määrata kindlaks arvukate abivahendite asukohta seansilaual. Mustade mesilasvahast küünalde, opaalide ja ametüstide, maonahkade ja soolakausikeste.

---

* Siin: automaatkirjutuse tahvel müstiliste sõnumite vahendamiseks, algselt südamekujuline ja puidust, kahe rattakese ja pliatsihoidikuga; hiljem arenes sellest *ouija*-laua osuti.